

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Свиленград, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200327 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 001335 от 04.05.2022 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в Национално тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на на З. В. Б. с ЕГН ***** от село *****, със съдебен адрес: град Кърджали, бул. „Тракия” № 3, чрез адвокат Д.П., за нарушение на чл. 139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв., както и на основание чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП дължи 34 лв. – такса по чл. 10б, ал. 5 от Закона за пътищата (ЗП) и чл. 11, ал. 2 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства (ППС) на база време и на база изминато разстояние, вр.чл. 29, ал. 1 от Тарифата за таксите, които се събират за преминаване и ползване на

републиканската пътна мрежа.

Жалбоподателят З. В. Б. чрез процесуалния си представител – адвокат Д.П., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен, необоснован и неправилен – бил издаден в противоречие с материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Сочи, че жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят З. В. Б., не се явява. За него се явява адвокат Д.П., която пред настоящия Съдебен състав пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй като не било установено по безспорен и категоричен начин авторството на деянието, както и мястото на нарушението и тъй като дължимата такса била заплатена. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ, редовно призован, изпраща представител – юрисконсулт Павлина Стоянова, която пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП, тъй като било издадено законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 19.11.2021 година в 11.15 часа свидетелите Д. К. Д. и Ж. Ив. Ж. изпълняват служебните си задължения на второкласен път № 53, при км. 127+600, пътен участък Ямбол – Сливен в посока на движение към град Сливен, като Д. спира моторно превозно средство (МПС) - товарен автомобил

марка „Мерцедес”, модел 515 ЦДИ Спринтер с държавен регистрационен № ***** с обща технически допустима маса 4 250 кг, брой оси 2, евро – липсват данни – собственост на „Родопстрой – 97” ООД с ЕИК 108034169 и със седалище и адрес на управление: град Момчилград, ул.„Маказа” № 2а, област Кърджали (видно от Свидетелство за регистрация, част I и Справката от Търговския регистър) и управляван от жалбоподателя З.Б., тъй като констатира от справката в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП (т.нар. ТОЛ система), от контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20351, че на дата 02.11.2021 година в 13.52.10 часа в извъннаселено място, а именно: по автомагистрала (АМ) 4 (Пловдив – Стара Загора – Харманли – Свиленград – граница Турция), при км. 83+554, пътен участък (тол сегмент) А-4: 76/А-4-809/А-4-7, на територията на община Любимец, област Хасково, включен в обхвата на платената пътна мрежа, посоченото МПС е управлявано в посока нарастващ километър, без да има предварително закупена маршрутна карта и без да е изпълнено задължението за установяване на изминато разстояние и заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под формата на доклад и снимков материал като налични са 2 броя снимки, на които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен № *****, датата, часа и мястото на движение и е посочен номерът на контролното устройство.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 19.11.2021 година, свидетелят Д. К. Д. – „Инспектор” в Сектор „Контрол и правоприлагане - Бургас” в НТУ към АПИ, във връзка с възложените му функции, съставя против жалбоподателя (в качеството му на водач на процесното МПС към датата на деянието съгласно изявленията на Б.) и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 001335/02.11.2021. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си – свидетеля Ж. Ив. Ж.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че товарният автомобил е управляван (засечен) без да има предварително закупена маршрутна карта и без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. А досежно квалификацията, нарушението

правно квалифицира с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 19.11.2021 година, който не сочи възражения против констатациите в Акта и потвърждава, че той е управлявал процесното МПС към момента на извършване на нарушението. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок постъпва Възражение, депозирано от процесуалния представител на дружеството – собственик на процесното МПС, в което е посочено, че изложеното в АУАН не отговаря на действителната фактическа обстановка, тъй като товарният автомобил е категория N1, т.е. превозно средство от категория N с технически допустима максимална маса не повече от 3.5 t и за него е заплатена винетна такса в размер на 97 лв. като са представени доказателства в тази насока.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ издава процесното НП № 001335 на 04.05.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 139, ал. 7 от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв., както и на основание чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП посочва, че дължи 34 лв. – такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 20.05.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване, че е получено лично от жалбоподателя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година и Заповед № РД-11-167 от 08.02.2021 година, двете на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които Д. К. Д. има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а Георги Атанасов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по

закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДВП – Председателя на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от Георги Атанасов Темелков се установява от приложената в АНП Заповед № ЧР-НТУ-33 от 23.01.2019 година на Председателя на Управителния съвет на АПИ.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 12.07.2022 година свидетели – Д. К. Д. и Ж. Ив. Ж.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Д. К. Д. и Ж. Ив. Ж., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да има личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават от насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо

възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за

неговата незаконосъобразност и отмяна. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. Видно е, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и обстоятелства във връзка с Възражението на управителя на дружеството – собственик на процесното МПС – независимо, че е недопустимо (подадено от ненадлежно лице), АНО го е обсъдил и е приел, че е неоснователно. Следва също да се отбележи, че при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП. В посочения смисъл е Решение от 29.04.2014 година, постановено по КАНД № 111/2014 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Теодора Точкова. Независимо от изложеното АНО изрично в НП се е произнесъл по Възражението.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП (в редакцията на нормите, важаща към датата на издаване на АУАН, респ. издаване на НП). Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Действително в АУАН не е посочено ЕГН на свидетеля Ж. съгласно нормата, действаща към датата на съставяне на АУАН, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и

конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена, както адреса по местоработата му и първите шест цифри от ЕГН, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 167а, ал. 2 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, АУАН за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП се съставят от определените от Председателя на Управителния съвет на АПИ длъжностни лица. Видно от т. 217 от Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година, е налице изрично поименно оправомощаване в полза на актосъставителя Д. К. Д.. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 19.11.2021 година актосъставителят Д. К. Д. е заемал длъжността „Инспектор в Сектор „Контрол и правоприлагане - Бургас” в НТУ към АПИ”. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 12.07.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят Д.Д. безспорно се явява длъжностно лице, който има правомощията по чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството” и деянието е извършено на територията на Република България.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба

не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-00-1195 от 24.06.2022 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

-

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

Посочената като нарушена материалноправна разпоредба – чл. 139, ал. 7 от ЗДвП въвежда задължение за водача на ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t преди движение по път, включен в обхвата на

платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминатото разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и ободрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „б” от ЗДвП, п роцесното ППС е категория N2, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 3.5 t, но не повече от 12 t - видно от Свидетелството за регистрация част I, технически допустимата максимална маса, посочена в т. F.1 е 4 250 кг. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при определяне заплащането на таксите за ползване на платената пътна мрежа от значение е тяхната технически допустима маса, т.е. максималната маса на ППС в натоварено състояние, посочена от производителя, допустима за неговата конструкция и производствено изпълнение съгласно § 6, т. 34 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗДвП; а не допустимата максимална маса, която съгласно § 6, т. 35 от ДР на ЗДвП е разрешената максимална маса на ППС в натоварено състояние, определена за допустима от компетентните органи. Ето защо процесното МПС е от категория N2, а не N1 и затова за него се дължи такса за изминатото разстояние по платената пътна мрежа. Т.е. в случая е релевантна масата, посочена като цифрово изражение в т. F.1 на Свидетелството за регистрация част I, а не цифровото изражение, посочено в т. F.2.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установи по безспорен и категоричен начин, че процесният товарен автомобил е бил управляван от жалбоподателя и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 02.11.2021 година в 13.52.10 часа и че за него не е била

заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние и няма закупена маршрутна карта; както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложение № 2 към т. 2 на Решение № 959 на Министерския съвет от 31.12.2018 година за утвърждаване на Списък на републиканските пътища, за които се събира винетна такса (приложен в кориците на делото). За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно е посочено в АУАН и НП и мястото на извършване на нарушението - АМ 4, при км. 83+554, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура, т.е. така формулирано напълно покрива критериите за описание на мястото на извършване на нарушението. Не се оспорва обстоятелството, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя (в този смисъл са изявленията на свидетеля Д., който е категоричен, че Б. е заявил пред него, че той е управлявал процесното МПС на инкриминираната дата), поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност, тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал Възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В подкрепа на изложеното е и изявлението на свидетеля Д., който пред настоящия Съдебен състав заяви, че ако не установят кой е бил водач на МПС не съставят АУАН, като явно настоящият случай не е такъв с оглед изявленията на Б.. Ето защо Съдът не кредитира възраженията на процесуалния представител, че не било установено авторството на деянието, тъй като го възприема като начин за избягване на отговорност от страна на жалбоподателя.

Законодателят е възложил задълженията за установяване на изминатото разстояние и за закупуване на маршрутна карта на водача напълно логично, защото именно водачът взема решение къде, по какъв път да управлява МПС. Преценката извършва водача, а не собственика на МПС.

Осъществено от З.Б. деяние във форма на бездействие е съставомерно

и по субективен признак, извършено е виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 3.5 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние, респ. за закупуване на маршрутна карта, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, той е съзнавал и могъл да предвиди тяхното настъпване, но не е положил необходимата грижа преди предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имал в рамките на субективните си прояви и ако беше положил по-голямо внимание, най-малко с оглед обстоятелството че е можел да направи справка в интернет-сайта на BGtol за да провери дали е платена венетна такса и по отношение на каква технически допустима маса, респ. да се поинтересува при разговор с управителя на дружеството – собственик на товарния автомобил относно техническите параметри на превозното средство, включително технически допустима маса. В подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че е водач с дългогодишен стаж – видно от Справката за нарушител/водач и би могъл е сам да определи дали технически допустимата маса на товарния автомобил е до над 3.5 t, респ. дали се дължи винетна такса или такса за изминато разстояние. Т.е. в конкретния случай административното нарушение е извършено при условията на непредпазливост и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН „непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи”, което по аргумент от противното следва да се тълкува, че административните нарушения, макар и извършени по непредпазливост, са по начало наказуеми, освен ако изрично в закона не е предвидено друго за този вид нарушения. Разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП има императивен характер и за конкретното деяние, не е предвидено в закона освобождаване от административнонаказателна отговорност, когато деянието е извършено при условията на непредпазливост.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. От друга

страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът приема, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това е така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат, т.е. в случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Самото деяние не разкрива и други смекчаващи обстоятелства, които да разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не може да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Да се приеме противното, би означавало да се толерират водачите/собствениците, които управляват МПС без да заплащат дължимата такса, което е недопустимо за този вид обществени отношения. Основен принцип на правото е който плаща зле, плаща два пъти. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението,

което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

По категоричен начин е установен факта, че на посочените дата и място в НП процесното ППС се е управлявало от жалбоподателя. В този смисъл са и изявленията на жалбоподателя, направени пред служителите на АНО при спирането му на дата 19.11.2021 година. В подкрепа на изложеното е и факта, че към датата на нарушението жалбоподателят работи по трудово правоотношение с дружеството – собственик на процесното МПС видно от служебно извършената Справка за трудови договори.

Санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвижда административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв. за водач, който управлява ППС с технически допустима маса над 3.5 t, по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което ППС не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, което води до незаплащане на дължимата такса за изминато разстояние. Наказанието е точно фиксирано от законодателя като размер.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под този минимум. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът намира за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Т.е. по делото безспорно са установени авторството и вината на нарушителя, както и изискуемата от закона причинно-следствена връзка, за което е наложена санкция в допустим от закона размер, като наказанието е съобразено със степента на обществената опасност на нарушението и нарушителя, поради което НП следва да бъде потвърдено.

НП е законосъобразно и правилно и в частта на дължимата такса по чл.

10б, ал. 5 от ЗП и чл. 11, ал. 2 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, вр.чл. 29, ал. 1 от Тарифата за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа, в размер на 340 лв. Подобно разпореждане е напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане, както правилно е подходил и АНО, позовавайки се на същата норма, като друго различно разрешение не следва и предвид доказаното извършване на конкретното нарушение, обвързано с приложението ѝ.

По разноските:

При този изход на делото на жалбоподателя не се дължат разноски по делото.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК когато Съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски.

Основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсултите по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. е справедливо, като искането за разликата до 120 лв. следва да се отхвърли. Тези изводи на Съда не се променят предвид факта, че АНО по делото е представляван от двама юрисконсулти.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по

аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на АПИ, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноски да бъдат присъдени именно на АПИ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 и чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 001335 от 04.05.2022 година на Началник на Отдел „Контрол и правоприлагане” в НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на на З. В. Б. с ЕГН ***** от село *****, за нарушение на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв., както и на основание чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП дължи 34 лв. – такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП и чл. 11, ал. 2 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминатото разстояние, вр.чл. 29, ал. 1 от Тарифата за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя З. В. Б. с ЕГН ***** от село *****, за присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, ОСЪЖДА З. В. Б. с ЕГН ***** от село *****, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул.„Македония” № 3, сумата от 80 лв., представляваща направените разноски за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 327/2022 година по описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 80 лв. до 120 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____